

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Spolek Šalamoun** (dříve Spolek na podporu nezávislé justice v ČR Šalamoun), se sídlem U mlýna 2232/23, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2022, č. j. 6 A 1/2020-74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 30. 11. 2018 požádal podle § 13 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v relevantním znění (dále jen „informační zákon“), Obvodní soud pro Prahu 5 o poskytnutí informací týkajících se trestního řízení sp. zn. 1 T 19/2009, vedeného proti obviněnému J. K. (zesnulému dne X). Žalobce konkrétně požadoval zaslání kopií následujících dokumentů: 1) usnesení o zahájení trestního stíhání, 2) všech protokolů o výslechu svědků - příslušníků Policie ČR, 3) všech protokolů o výslechu obviněného, 4) obžaloby, 5) protokolu o výslechu obviněného před soudcem, při kterém se měl doznat ke skutku kvalifikovanému jako trestný čin podplácení a vyslovit souhlas s podmíněným zastavením trestního stíhání, 6) usnesení ze dne 21. 8. 2009 o podmíněném zastavení trestního stíhání, včetně údaje o tom, kdy nabylo právní moci, 7)

usnesení o tom, že se obviněný osvědčil, včetně údaje o nabytí právní moci. Dále žalobce požadoval sdělení 8) jména a příjmení samosoudce rozhodujícího v této věci, státního zástupce činného v dané věci a obhájce obviněného, jakož i, 9) zda k výsledku obviněného před soudem došlo při hlavním líčení, veřejném zasedání, neveřejném zasedání nebo při jaké jiné, zákonem předpokládané formě soudního jednání se tak stalo a kdy.

[2] Obvodní soud pro Prahu 5 vyhověl žalobcově žádosti v části týkající se bodů 8 a 9. Dále částečně vyhověl žádosti v části týkající se bodů 1 až 4 a 6 až 7 tím, že mu zaslal požadované dokumenty v anonymizovaném znění. Zároveň správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 6. 9. 2019, č. j. 62 Si 888/2018-107, žalobcovu žádost v části týkající se bodu 5 podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona odmítl a v části týkající se bodů 1 až 4 a 6 až 7 podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 8a informačního zákona částečně odmítl, a to v rozsahu provedené anonymizace osobních údajů ve smyslu čl. 4 bodů 1) a 5) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), v relevantním znění (dále jen „obecné nařízení o ochraně osobních údajů“).

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 11. 2019, č. j. MSP-599/2019-OSV-OSV/7, zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně žalobci poskytl většinu požadovaných informací, avšak v souladu s § 8a informačního zákona, v relevantním znění, v nich znečitelnil některé soukromé údaje. Obviněný nebyl osobou veřejně činnou, proto nebyl zájem na tom, aby dané osobní údaje byly součástí veřejné diskuse. Pokud správní orgán I. stupně v nyní posuzované věci při anonymizaci osobních údajů využil Instrukci Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. 7. 2009, č. j. 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení informačního zákona (dále jen „instrukce žalovaného“), byl jeho postup v souladu s informačním zákonem. Protokol o výsledku obviněného před soudcem je dle žalovaného třeba podřadit pod pojem rozhodovací činnost soudů dle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, což představuje jednu ze zákonem stanovených výluk z poskytování informací dle informačního zákona.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 27. 5. 2022, č. j. 6 A 1/2020-74, zamítl. Městský soud konstatoval, že asistent soudce Mgr. David Havel, který vydal prvostupňové správní rozhodnutí, byl rozvrhem práce Obvodního soudu pro Prahu 5, ve znění platném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, pověřen výkonem správy soudu a pověřen vedením agendy poskytování informací podle informačního zákona. Není tedy pochybením, pokud prvostupňové rozhodnutí vydala jiná osoba než předsedkyně Obvodního soudu pro Prahu 5.

[5] Dále městský soud zdůraznil, že požadavek anonymizace poskytnutých osobních údajů plyne z § 8a ve spojení s § 12 informačního zákona. Městský soud nesouhlasil se žalobcem, že jméno a příjmení obviněného není osobním údajem. Jedná se totiž o identifikátor, jehož prostřednictvím lze, se znalostí kontextu, osobu určit. Podle městského soudu v daném případě zájem na ochraně osobních údajů převáží nad právem na informace, neboť s ohledem na čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je třeba

pokračování

chránit osobní údaje osoby, jejíž trestní stíhání bylo zastaveno. Daná situace se liší od případů, na které žalobce odkazoval, kde šlo o osoby veřejně činné. Podle městského soudu na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že jméno obviněného se již objevilo v médiích. To totiž nevede k tomu, že by takové jméno a příjmení ztratilo status osobního údaje, s nímž musí povinné subjekty zacházet tak, jak jim ukládá zákon. I osoby, vůči nimž je vedeno trestní řízení, nadále požívají ústavně zaručeného práva na ochranu soukromí a osobních údajů.

[6] K nezákonnosti instrukce žalovaného městský soud konstatoval, že se jedná o interní normativní akt sloužící k zajištění jednotného postupu při vyřizování žádostí o informace v resortu justice. Dle instrukce se anonymizuje jméno a příjmení fyzické osoby, což je v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu, že důvody částečného odmítnutí žádosti plynou přímo z informačního zákona, nepovažoval městský soud za potřebné se dále zabývat zákonností instrukce ani pravomocí k jejímu vydání, přičemž odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

[7] Podle městského soudu se žalovaný též dostatečně zabýval námitkou vztahu mezi § 11 odst. 4 písm. a) a 6 informačního zákona na straně jedné a § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona na straně druhé. Účelem prvně uvedených ustanovení je především zabránit zmaření či ohrožení účelu trestního řízení, zatímco v případě výluky z práva na informace dle ustanovení aplikovaného žalovaným se jedná o ochranu nezávislosti a nestrannosti soudní moci. Tato ochrana se vztahuje nejen na řízení probíhající, ale též na řízení již skončená, a to především ve vztahu k budoucímu rozhodování soudu. Obsah pojmu „rozhodovací činnost soudů“, který je pro výklad § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona stěžejní, ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 29 A 133/2015-112 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyložil Krajský soud v Brně. Ten dovodil, že z informační povinnosti je vyňat celý rozhodovací mechanismus soudu v konkrétní věci. Daný výklad dle přesvědčení městského soudu zahrnuje i informace, které žalobce po žalovaném požadoval v nyní posuzované věci.

[8] I protokol o výsledku obviněného před soudem je třeba zahrnout pod pojem rozhodovací činnosti soudu dle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, neboť jde o záznam procesní aktivity soudu, která vede k rozhodnutí ve věci samé. Výsledkem je pak usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání, které žalobci k jeho žádosti poskytnuto bylo. Poskytnutí protokolů o výsledku svědků a obviněného sepsané v přípravném řízení podle městského soudu nijak nezpochybňují odepření dokumentů, které spadají pod rozhodovací činnost soudu dle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Dle městského soudu je veřejný zájem na kontrole soudní moci dostatečně uspokojen poskytnutím rozhodnutí o věci samé, což vychází právě z dikce § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. V tomto případě je takovým rozhodnutím usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání.

[9] K namítanému procesnímu pochybení žalovaného v odvolacím řízení městský soud dodal, že z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce v odvolání ze dne 24. 9. 2019 požádal o poskytnutí patnáctidenní lhůty na jeho doplnění. Žalovaný na tuto žádost nereagoval, nicméně žalobce dne 9. 10. 2019 odvolání doplnil i bez výzvy. Odvolání ze dne 24. 9. 2019 zároveň dle městského soudu obsahovalo veškeré zákonné náležitosti. Za této situace nebyl

žalovaný jakožto odvolací orgán povinen stanovit žalobci lhůtu pro doplnění odvolání. V žalobou napadeném rozhodnutí pak žalovaný zohlednil a vypořádal argumentaci žalobce uplatněnou v doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2019, nijak tedy nezasáhl do práva žalobce na podání odvolání.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[10] Proti uvedenému rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž předně namítá, že asistenti soudce sice jsou oprávněni podílet se na rozhodovací činnosti soudů, avšak vyřizování žádostí o informace podle informačního zákona není rozhodovací činností, nýbrž druhem správního řízení. Oprávněnou osobou k rozhodování dle informačního zákona měl být předseda soudu nebo pověřený orgán v jeho zastoupení. Vzhledem k tomu, že prvostupňové správní rozhodnutí vydal asistent soudce Mgr. David Havel, jedná se o rozhodnutí vydané nepříslušnou osobou a již jen z tohoto důvodu mělo být zrušeno.

[11] Městský soud vůbec nevypořádal námitku, dle níž byla instrukce žalovaného vydána bez zákonného zmocnění. Ke stěžovatelovu tvrzení, že instrukce nezavazuje nikoho mimo justici, což opakovaně potvrdil i Krajský soud v Praze, městský soud pouze dodal, že rozsudky Krajského soudu v Praze se týkají osob veřejně činných, nicméně ve skutečnosti se jich týká jen část těchto rozsudků. Městský soud pak přesvědčivě nezdůvodnil, proč se touto judikaturou ani judikaturou Nejvyššího správního soudu, která se týká pojmu „osobní údaj“ a na niž stěžovatel odkazoval, neřídil. Stěžovatel tvrdí, že J. K. je osobou veřejného zájmu, neboť jeho opakovaná trestná činnost je veřejnou záležitostí, a proto nebyl důvod k anonymizaci jeho příjmení. Stěžovatel v této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, publ. pod č. 2416/2011 Sb. NSS, kterým se dle jeho názoru městský soud rovněž neřídil.

[12] K podmíněnému zastavení trestního stíhání J. K. došlo až po podání obžaloby za nestandardních okolností. Vzhledem k tomu, že stěžovateli byla poskytnuta rozhodnutí ve věci samé, dále protokol o výsledku J. K. a protokoly o výsledcích svědků v přípravném řízení, neexistuje rozumný důvod pro odepření protokolu o výsledku obviněného provedeného před soudem. Zdůvodnění tohoto postupu městským soudem považuje stěžovatel za nekonzistentní a alibistické. V případě pravomocně skončeného trestního řízení nejde o případ výluky z práva na informace dle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, naopak takovou žádost je nutno posuzovat restriktivně podle § 11 odst. 4 písm. a) a 6 téhož zákona. Trestní řízení má totiž veřejnoprávní charakter, proto převažuje zájem veřejnosti na informacích o trestním řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v rámci své činnosti dohlíží na dodržování práva, zákonnosti a etiky v rámci justice, je dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu důvod pro upřednostnění práva na informace před právem na ochranu soukromí.

[13] Není ani pravdou, že nestanovení lhůty pro doplnění důvodů odvolání nevedlo k vadě řízení, neboť žalovaný má dle judikatury tuto povinnost, a to bez ohledu na to, zda měla tato vada vliv na zákonnost daného rozhodnutí.

pokračování

[14] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek městského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj k tomu oprávněný jeho člen (místopředseda výboru stěžovatele JUDr. PhDr. Miroslav Špadrna, Ph.D.), který má požadované vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, která měla dle stěžovatele spočívat zejména v nevypořádání jeho argumentace, podle níž žalovaný nebyl k vydání své instrukce zmocněn. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z odůvodnění dotčeného rozhodnutí zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při jejich posuzování. Povinností soudu je řádně se vypořádat s žalobní argumentací (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, či ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

[19] Napadený rozsudek městského soudu je srozumitelný a opřený o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Městský soud všechny žalobní body vypořádal, své závěry odůvodnil a relevantně argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů, nelze tak jeho rozsudek považovat za nepřezkoumatelný (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 Azs 388/2020-45). Skutečnost, že stěžovatel se závěry městského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.

[20] Nejvyšší správní soud připomíná, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že městský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle

vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Městský soud k námitkám stěžovatele vztahujícím se k instrukci žalovaného správně konstatoval, že daná instrukce je pouze interním aktem vydaným žalovaným s cílem zajistit jednotný postup při vyřizování žádostí o informace dle informačního zákona v resortu justice. V této souvislosti je též zapotřebí zdůraznit, že smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, proto není pochybením městského soudu, že ve zbytku odkázal na vypořádání daných námitek žalovaným (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Nejvyšší správní soud dodává, že posuzovaná instrukce žalovaného je skutečně toliko interním předpisem, jehož cílem je sjednotit správní praxi povinných subjektů v resortu justice, není tedy všeobecně závazným podzákonným právním předpisem typu vyhlášky ministerstva či jiného správního úřadu ve smyslu čl. 79 odst. 3 Ústavy. Její vydání tedy nevyžaduje zmocnění v § 21 ani v žádném jiném ustanovení informačního či jiného zákona, jak se mylně domnívá stěžovatel. Z toho samozřejmě vyplývá, že tento vnitřní předpis není závazný navenek, tj. nemůže přímo zavazovat fyzické ani právnické osoby jakožto adresáty veřejné správy. Pokud by tedy uplatnění některého ustanovení tohoto vnitřního předpisu vedlo k vydání nezákonného správního rozhodnutí, nemohla by samozřejmě taková nezákonnost být ospravedlněna tím, že povinný subjekt či odvolací orgán postupovaly podle této instrukce. To se však v posuzovaném případě nestalo.

[21] Stěžovateli dále nelze dát za pravdu, že by prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno neoprávněnou osobou, konkrétně asistentem soudce, Mgr. Davidem Havlem, namísto předsedy soudu. Je pravdou, že vyřizování žádostí o informace nelze podřadit pod rozhodovací činnost soudů, k opačnému závěru však městský soud nedospěl. Naopak zcela správně vycházel z toho, že poskytování informací podle informačního zákona je v případě, že je povinným subjektem soud, výkonem státní správy soudů, a to v souladu se zákonem č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), v relevantním znění (dále jen „zákon o soudech a soudcích“) (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 4 Ans 1/2009-54). Dle § 127 odst. 1 písm. g) zákona o soudech a soudcích je tím, kdo zajišťuje poskytování informací dle informačního zákona, předseda okresního soudu. Městský soud v této souvislosti příhodně poukázal na § 3 odst. 2 ve spojení s § 36a odst. 5 zákona o soudech a soudcích a na § 1 odst. 1 zákona č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů, v relevantním znění, z nichž dovedl, že na rozhodovací a též *jiné činnosti soudů* se mohou podílet mj. i asistenti soudů, jimž byla konkrétní činnost svěřena. Městský soud také správně poukázal na rozvrh práce Obvodního soudu pro Prahu 5, v relevantním znění, dle něhož byl Mgr. David Havel pověřen výkonem státní správy soudů spočívajícím ve vedení agendy poskytování informací dle informačního zákona, resp. ke komplexnímu vyřizování a rozhodování v této agendě. Byl tedy oprávněn rozhodnout o stěžovatelově žádosti o poskytnutí informací.

[22] Nad rámec anonymizace poskytnutých dokumentů správní orgán I. stupně (povinný subjekt) stěžovateli nevyhověl pouze v bodě 5 jeho žádosti o informace, když mu neposkytl kopii protokolu o výsledku obviněného před soudem. Svůj postup přitom odůvodnil

pokračování

odkazem na § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, dle něhož povinné subjekty neposkytují „*informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků*“. Za rozhodovací činnost soudu je přitom nutné považovat informace související s rozhodováním soudů, s postupem soudů v řízení a s jejich úkony směřujícími ke zjištění skutkového stavu věci a k jeho právnímu posouzení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 8 As 50/2008-75, publ. pod č. 1880/2009 Sb. NSS, či rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2012, č. j. 30 A 66/2011-59, a ze dne 7. 12. 2016, č. j. 29 A 133/2015-112, a též Jelínková, J., Tuháček, M. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář*. 2. vydání, komentář k § 11, dostupný v systému ASPI). Protokol o výsledku obviněného před soudem tak lze pod pojem „*informace o rozhodovací činnosti soudů*“ podřadit. Správní orgán I. stupně tak postupoval v souladu se zákonem, pokud stěžovateli odmítl poskytnout kopii protokolu o výsledku obviněného před soudem. V této souvislosti není ani relevantní, že stěžovateli byla poskytnuta mj. kopie protokolu o výsledku obviněného či svědků policejním orgánem v přípravném řízení, neboť na tuto část trestního řízení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona nedopadá (nejde o soudní řízení). Zde je třeba pouze nad rámec kasačních námitek poukázat na to, že městský soud v narativní části napadeného rozsudku nesprávně vymezil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že správní orgán I. stupně stěžovateli neposkytl i informace pod body 1 až 4, a zároveň soud nesprávně uváděl, že i tyto informace se týkají rozhodovací činnosti soudů. I přesto však dospěl městský soud ke správnému závěru ve vztahu k neposkytnutí protokolu o výsledku obviněného před soudem, takže dané dílčí pochybení městského soudu nemá vliv na zákonnost jeho rozsudku.

[23] Pokud stěžovatel v této souvislosti namítá, že na jeho žádost o informace se nevztahoval § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, ale bylo ji třeba posuzovat restriktivně podle § 11 odst. 4 písm. a) a 6 téhož zákona, nelze mu dát za pravdu. Nejvyšší správní soud k tomu předesílá, že důvody pro odepření požadované informace uvedené v § 11 informačního zákona se mohou vzájemně překrývat, resp. vzájemně se nevylučují. Pokud musela být informace odepřena podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, nemá význam zabývat se tím, zda mohla být odepřena i podle jiného ustanovení, např. právě podle § 11 odst. 4 písm. a) či § 11 odst. 6 informačního zákona. Zároveň z ničeho nevyplývá, že by právě tyto výluky z povinnosti poskytovat informace na daný případ dopadaly. Jednalo se totiž o již skončené trestní řízení a nebylo ani zřejmé, že by poskytnutí dané informace přímo ohrozilo či zmařilo účel jiného trestního řízení či práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.

[24] Jak již bylo konstatováno, s výjimkou uvedeného protokolu správní orgán I. stupně stěžovateli veškeré požadované dokumenty poskytl, nicméně provedl na nich podle toho, co uvedl ve svém rozhodnutí, anonymizaci údajů týkajících se zesnulého J. K. (znečitelnil jeho jméno a příjmení, resp. použil pouze iniciály, dále jeho bydliště a datum narození, číslo OP a název školy, kterou navštěvoval, jeho telefonní číslo, registrační značku jeho vozidla, jeho měsíční příjem a jeho osobní stav), dále rodinných příslušníků obviněného (jejich jméno a příjmení a sídlo společnosti otce obviněného) a svědků, kteří nejsou veřejnými osobami (jejich jméno a příjmení, u jednoho ze svědků pouze IMEI osobního mobilního telefonu).

[25] Stěžovatel namítá v podstatě výlučně neposkytnutí zmiňovaných údajů (a především jména a příjmení) obviněného, ačkoli je z veškerých jeho podání zřejmé, že je mu identita obviněného dobře známa, přičemž, jak vyplývá mj. z jeho kasační stížnosti, veškeré poskytnuté dokumenty zveřejnil (už ovšem na vlastní odpovědnost) s tím, že se týkají právě této konkrétní osoby obviněného. Není tedy vůbec zřejmé, v čem byl stěžovatel provedenou anonymizací vlastně dotčen na svém veřejném subjektivním právu na přístup k informacím. Pozornost, kterou stěžovatel věnoval této otázce ve svých podáních, odpovídá spíše snaze vést právní spor za každou cenu než reálné obraně jeho veřejných subjektivních práv. Tím stěžovatel přiměl vlastně i správní orgány i městský soud věnovat této otázce více prostoru, než by odpovídalo jejímu významu pro ochranu práv stěžovatele. Ačkoliv se správní orgány i městský soud dopustily při posuzování této otázky řady nepřesností, nemohou být i z uvedeného důvodu tato jejich dílčí pochybení důvodem vyhovění kasační stížnosti.

[26] Zmíněný § 8a odst. 1 informačního zákona upravuje zvláštní režim poskytování informací týkajících se 1) ochrany osobnosti, projevů osobní povahy a soukromí a rovněž 2) osobních údajů. Požadované informace smějí být povinnými subjekty poskytovány jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Co se týče ochrany osobnosti a projevů osobní povahy a soukromí, úprava v § 81 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“) provádí čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny, podle něhož má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno, a dále právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do jeho soukromého a rodinného života. Dle § 81 občanského zákoníku je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví, vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy. Osobnost člověka je chráněna i po jeho smrti (viz § 82 odst. 2 občanského zákoníku). Jedná o tzv. obecnou ochranu hodnot osobnosti zemřelého člověka, neboť je dán zájem na jejich zachování i po jeho smrti.

[27] Pokud jde o ochranu osobních údajů (srov. čl. 10 odst. 3 Listiny), je s účinností od 25. 5. 2018 upravena především obecným nařízením o ochraně osobních údajů, a to v rámci jeho věcné působnosti vymezené v čl. 2 tohoto nařízení. Vzhledem k tomu, že na posuzovanou věc nedopadá žádná z výjimek z této působnosti uvedených v odstavci 2 tohoto ustanovení [a to ani jeho písmeno d), neboť poskytování informací dle informačního zákona o trestním řízení již není přímým zpracováním osobních údajů za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů či za účelem ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení]. Dané přímo použitelné nařízení Evropské unie adaptoval do vnitrostátního právního řádu zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“), který nahradil s účinností od 24. 4. 2019 předchozí zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále též „zákon o ochraně osobních údajů“).

[28] Osobními údaji jsou podle čl. 4 bodu 1) obecného nařízení o ochraně osobních údajů „*veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické,*

pokračování

genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby“. O ochraně osobních údajů lze ovšem hovořit pouze ve vztahu k žijícím fyzickým osobám. Obecné nařízení o ochraně osobních údajů v bodě (27) svého odůvodnění výslovně uvádí: „*Toto nařízení se nevztahuje na osobní údaje zesnulých. Členské státy mohou stanovit pravidla týkající se zpracování osobních údajů zesnulých osob.*“ I zákon o zpracování osobních údajů ve svém § 3 definuje pojem subjektu údajů jako fyzickou osobu, k níž se osobní údaje vztahují.

[29] V nyní posuzované věci provedl správní orgán I. stupně zmíněnou anonymizaci dle § 8a informačního zákona. Postup správního orgánu I. stupně, který konstatoval, že právní předpisy, jimiž se musel při poskytování informací dle § 8a informačního zákona řídit, jsou § 81 až § 90 občanského zákoníku a obecné nařízení o ochraně osobních údajů, byl správný a na tuto úpravu správně odkázal i žalovaný. Správní orgány zjevně vycházely z toho, že poskytnutí a následné zveřejnění (viz § 5 odst. 3 informačního zákona) takových údajů v rámci listin týkajících se trestního řízení by mohlo narušovat posmrtnou pietu obviněného, přičemž stěžovatel neuvádí v žalobě ani kasační stížnosti přesvědčivé argumenty, proč by tomu tak nemělo být. K anonymizaci osobních údajů dalších (žijících) osob pak bylo podle správních orgánů na místě přistoupit právě v souladu s obecným nařízením o ochraně osobních údajů.

[30] Městský soud se dopustil již obecně zmiňovaného dílčího pochybení jednak tím, že opomněl, že k anonymizaci vymezených údajů zesnulého J. K. nelze dle § 8a informačního zákona přistoupit na základě ochrany jeho osobních údajů, ale pouze na základě ochrany jeho osobnosti, a dále tím, že nesprávně vycházel ze zákona o ochraně osobních údajů a též ze zrušené směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, kterou uvedený zákon prováděl. Svůj postup městský soud odůvodnil odkazem na § 66 odst. 5 zákona o zpracování osobních údajů, který však v nyní posuzované věci nelze použít, neboť se v tomto případě nevedlo správní řízení podle zákona o ochraně osobních údajů, nýbrž se jednalo o postup primárně podle informačního zákona. Zároveň rozhodující pro posouzení žádosti o poskytnutí informace nemůže být datum podání této žádosti, ale datum rozhodování správních orgánů (včetně orgánu odvolacího, tj. žalovaného) a k tomuto právnímu stavu měl věc posuzovat i městský soud (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Na obecné nařízení o ochraně osobních údajů ovšem městský soud poukázal pouze „*pro úplnost*“.

[31] Městský soud však, stejně jako správní orgány, i přes odkazy na uvedenou nesprávnou (či zrušenou) právní úpravu nakonec případně aplikoval § 8a odst. 1 informačního zákona. S ohledem na předestřené kasační námitky nebylo tedy nutné napadený rozsudek rušit (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, publ. pod č. 1926/2009 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS).

[32] Stěžovatel totiž brojí proti provedené anonymizaci pouze v tom smyslu, že J. K. je osobou veřejného zájmu, jehož trestná činnost již byla dříve široce medializována, a že tato jeho opakovaná trestná činnost je tudíž věcí veřejnou, resp. věcí veřejnou je kontrola nad tím, jakým způsobem bylo ukončeno trestní řízení s touto osobou. Jak již však Nejvyšší

správní soud zdůraznil, stěžovateli je známo, že se veškeré jemu poskytnuté dokumenty týkají právě trestního řízení s touto osobou, a v souladu s touto znalostí také stěžovatel poskytnuté dokumenty použil. Anonymizace jména a příjmení obviněného, případně některých údajů týkajících s jeho soukromí tedy nijak nebrání účelům, pro něž byly dané informace, resp. dokumenty stěžovatelem dle jeho tvrzení vyžádány.

[33] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele brojící proti anonymizaci některých údajů v poskytnutých informacích důvodnými, přičemž odkazuje rovněž na svůj rozsudek ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, v němž jako stěžovatel vystupoval místopředseda výboru nynějšího stěžovatele (JUDr. PhDr. Miroslav Špadrna, Ph.D.) a ve kterém Nejvyšší správní soud již obdobně koncipované námitky vypořádal.

[34] Konečně není důvodná ani námitka stěžovatele, dle níž se žalovaný dopustil vady řízení, když stěžovateli nestanovil lhůtu pro doplnění odvolání. V situaci, kdy je podáno blanketní odvolání, je správní orgán, proti jehož rozhodnutí odvolání směřuje, povinen postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu odvolateli poskytnout lhůtu k jeho doplnění, jak ostatně vyplývá též z judikatury označené stěžovatelem (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30, publ. pod č. 1578/2008 Sb. NSS, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2021, č. j. 3 A 46/2016-199, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2023, č. j. 5 As 69/2022-17). Ze správního spisu plyne, že stěžovatel podal proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí dne 24. 9. 2019 blanketní odvolání, v němž požádal o stanovení lhůty pro doplnění jeho důvodů. Aniž by správní orgán I. stupně na tuto žádost reagoval, předal spis žalovanému k rozhodnutí o odvolání. Žalovaný dospěl k závěru, že odvolání neobsahuje žádnou odvolací námitku, proto přípisem ze dne 3. 10. 2019 stěžovatele vyzval k doplnění důvodů odvolání ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel následně zaslal správnímu orgánu I. stupně doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2019, přičemž správní orgán I. stupně dané doplnění postoupil žalovanému. Byť tedy městský soud nesprávně konstatoval, že odvolání ze dne 24. 9. 2019 mělo veškeré zákonné náležitosti, a opomněl výzvu žalovaného k doplnění odvolání, nemá ani toto jeho dílčí pochybení vliv na zákonnost rozsudku městského soudu, neboť podstatné je, že stěžovatel měl možnost odvolání řádně doplnit a také tak na výzvu žalovaného učinil, přičemž městský soud správně zdůraznil, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí veškeré odvolací námitky vypořádal a nebylo tedy nijak zasaženo do stěžovatelových práv. Vada řízení před správním orgánem může být důvodem zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze v případě, kdy mohla mít za následek jeho nezákonnost [§ 76 odst. 1 písm. c) a § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], k čemuž v tomto případě nedošlo.

IV.

Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil.

pokračování

Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. června 2024

JUDr. Jakub Camrda v.
r.
předseda senátu